

Súd: Okresný súd Vranov n/T
Spisová značka: 13C/200/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8810205490
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Anna Monoková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2015:8810205490.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudkyňou Mgr. Annou Monokovou v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., Michalská 18, 815 63 Bratislava,

IČO: 36 854 140, zast. Mgr. Miroslavom Vilímom, advokátom, so sídlom Michalská ulica 9, Bratislava proti žalovaným: 1. Z. G., G.. X.X.XXXX, K. P. XX, 2. U. G.C., G.. X.X.XXXX, K. P. XX, obaja zast. JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, Svidník o zaplatenie 2.118,68 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

Žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade s ú p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 420,55 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 420,55 eur od 30.10.2007 do zaplatenia a to v mesačných splátkach po 50 eur, ktoré splátky sú splatné vždy k 30-dňu v mesiaci na adrese žalobcu pod následkami straty výhody splátok, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku.

Čo do zvyšku žalobu z a m i e t a.

Žalobca j e p o v i n n ý zaplatiť žalovaným trovy konania v sume 1002,12 eur na účet právneho zástupcu žalovaných do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobca sa pôvodne podanou žalobou dňa 10.6.2010 domáhal voči žalovaným zaplatenia sumy 2.188,68 eur spolu s úrokom z omeškania zo sumy 1.584,05 eur vo výške 22% p.a. od 30.10.2007 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Svoju žalobu žalobca odôvodnil tým, že na základe zmluvy o zlúčení sa stal právny nástupcom spoločnosti T., Q..A.. a prebral všetky jej práva a záväzky s účinnosťou od 1.7.2009. Dňa 30.3.2005 žalovaní a jeho právny predchodca uzavreli úverovú zmluvu č. 85104-33834060/4900, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovaným v celkovej sume 75.000,-Sk (2.489,54 eur) s individuálne dohodnutým ročným úrokom, ktorý sa žalovaní zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach, ktoré mali byť realizované zriadeným trvalým príkazom na účte žalovaných vo výške dohodnutej mesačnej splátky, t.j. splátky istiny, úroku a poistného za poistenie úverovej zmluvy. Nakoľko žalovaní v priebehu splácania úveru nedisponovali potrebným množstvom peňažných prostriedkov na účte, na ktorom bol zriadený trvalý príkaz v prospech žalobcu a teda nebolo možné zrealizovať splátky úveru, žalovaní sa dostali do omeškania so zaplatením splátok úveru. Z tohto dôvodu žalobca vyzval žalovaných na zaplatenie omeškaných splátok, no títo dlžnú čiastku neuhradili ani dodatočne, žalobca preto v súlade s ustanoveniami zmluvy o úvere vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, dôsledku čoho sa

celý úver stal splatným ku dňu 29.10.2007. Žalovaní napriek výzvam do dňa podania žaloby nezaplatili dlžnú sumu a aktuálna výška dlžnej sumy predstavovala 2.118,68 eur, z toho nezaplatená istina sumu 1.584,05 eur, riadny úrok sumu 33,26 eur, úrok z omeškania v sume 501,37 eur a poplatky a poistné v sume 0 eur. V zmysle čl. IV. úverovej zmluvy sa istina a neuhradené poistné za poistenie úveru, spolu 1.584,05 eur, odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti úveru naďalej úročia úrokom z omeškania vo výške 22% p.a. a žalobca si ich uplatňuje ako príslušenstvo žalovanej sumy. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalovaní sa dostali do omeškania so zaplatením pred dňom 15.1.2009, od ktorého je účinná novela § 369 Obchodného zákonníka, stanovujúca maximálnu výšku úrokov z omeškania v spotrebiteľských zmluvách odkazom na predpisy občianskeho práva, žalobca si uplatňuje v zmysle § 768f Obchodného zákonníka a § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom do 14.1.2009 právo na zaplatenie úrokov z omeškania v zmluvne dohodnutej výške.

Konanie po podaní žaloby bolo pôvodne vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 11Rob/101/2010 a súd vo veci vydal dňa 25.6.2010 platobný rozkaz č.k. 11Rob/101/2010.

Uznesením sp. zn. 11Cb/79/2012 zo dňa 3.10.2012 súd na základe návrhu žalovaných povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou pod sp. zn. 11Rob/101/2010, ktoré uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Cob/2/2013 zo dňa 23.4.2013.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a prílohami, písomnými vyjadreniami účastníkov konania, výpoveďami žalovaných a zistil nasledovný skutkový stav:

Žalovaní prostredníctvom právneho zástupcu namietali výšku uplatňovaného úroku z omeškania 22% ročne, ktorá podstatne prevyšuje zákonom prípustnú výšku úroku z omeškania. Ďalej k predmetnej úverovej zmluve poukázali na ustanovenie § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 s tým, že v danej zmluve je uvedená úroková sadzba, ale nie je uvedený úrok s tým, že zákon účinný od 01.01.2008 v § 4 ako podstatnú náležitosť zmluvy o úvere uvádzal pod písmenom h), ročnú úrokovú sadzbu, ale napriek tomu v uvedenom § v odseku 4 naďalej platilo ustanovenie podľa ktorého veriteľ nemohol požadovať úrok, alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. A keďže v danej zmluve nebol uvedený úrok, ale úroková sadzba tak majú zato, že tento úrok veriteľ nemôže požadovať. V ďalšom poukázal na uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov, ktorá podľa zmluvy mala predstavovať 6,73 %, pričom úroková sadzba bola uvedená 12% ročne teda majú zato, že táto nemohla byť správne uvedená nakoľko RPMN pokrýva aj náklady z úroku a v takom prípade nemohla byť nižšia ako bola dojednaná úroková sadzba. V takom číselnom vyjadrení teda bola uvedená nižšia ako bola v skutočnosti a teda v neprospech žalovaných ako spotrebiteľov, nakoľko sa „tvárila“ výhodnejšia ako v skutočnosti bola. Na záver ešte vzniesli námietku premlčania nároku, ale prípadne niektorých splátok, nakoľko úver mal byť splácaný v splátkach, pričom prvá splátka bola splatná 15.4.2005 s tým, že žaloba bola podaná 10.6.2010, teda poukázali na prípadné premlčanie splátok po uplynutí trojročnej premlčacej doby.

Žalovaná v 1. rade vo svojej výpovedi uviedla, že splátky úveru mali byť uhrádzané z iného účtu, potom čo sa dostali do finančnej tiesne a neboli schopní úver splácať tak navštívila pobočku banky, kde jej bolo ústne oznámené, nech splácajú aspoň nejakou sumou a potom keď požiadali o odklad splátok, tak im bolo povedané, že tento im nemôžu povoliť, že už je neskoro. Nevedela uviesť presnú sumu úhrad. K dojednaniu poistenia uviedla, že si nepamätá, či bolo niečo také dojednané, v prípade, žeby vedeli o tom, že úver je zabezpečený, tak by v čase, keď sa dostali do neschopnosti splácať, by predmetnú skutočnosť riešili, či by nebolo možné úver hradiť z tohto poistenia, nikdy jej neboli predložené poistné podmienky alebo rámcová zmluva ako je uvedené v úverovej zmluve.

Žalovaný v 2. rade sa pridržiaval vyjadrenia žalovanej v 1. rade a k dojednaniu poistenia uviedol, že on určite nemal vedomosť o tom, že predmetný úver je poistený.

Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 8.12.2014 ku skutočnostiam namietaným žalovanými uviedol, že úrok z omeškania je v súlade s úverovou zmluvou, ktorá bola uzavretá dňa 30.3.2005 podľa ust. § 497 až 507 Obchodného zákonníka. Následne citoval ust. § 369 Obchodného zákonníka upravujúce inštitút omeškania dlžníka v čase podpisu zmluvy (30.3.2005) aj zosplatnenia úveru (29.10.2007) s tým, že zmluvné strany si výšku úrokovej sadzby úroku z omeškania dohodli priamo v písomne uzavretej úverovej zmluve, preto zastáva názor, že nárok na zaplatenie úroku z omeškania v sadzbe 22% ročne. V ďalšom uviedol, že zmluva o úvere je absolútny obchodno-závazkový vzťah a poukázal na rozhodnutia súdov. Keďže zmluva bola uzavretá dňa 30.3.2005 nie je podstatné, aké náležitosti zmluvy vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch účinný ku dňu 1.1.2008, ale aké vyžaduje ku dňu 30.3.2005. Ak sa v zmluve uvádza úroková sadzba (ročná), je to uvedenie spôsobu výpočtu riadneho úroku a ak je v zmluve uvedená úroková sadzba, nemožno hovoriť, že v zmluve nie je uvedený úrok. K námietke premlčania uviedol, že podľa jeho názoru premlčacia doba plynie odo dňa splatnosti celého úveru, ktorý názor podporuje aj ustanovenie § 392 ods. 2 Obchodného zákonníka , teda nesplnenie čiastkového plnenia, ktoré spôsobí, že sa stáva splatný celý záväzok spôsobuje, že premlčacia doba začne plynúť od doby splatnosti tohto nesplneného záväzku, pričom celá pohľadávka sa stala splatnou 29.10.2007, žaloba bola na súd podaná dňa 10.6.2010, t.j. ani nie tri roky od splatnosti nesplneného záväzku s tým, že žalobca zastáva názor, že na posúdenie premlčacej doby a jej plynutie je potrebné aplikovať ustanovenie Obchodného zákonníka, teda štvorročnú premlčaciu dobu a poukázal na judikatúru súdov. Súčasne súdu predložil prehľad splátok z predmetnej úverovej zmluvy.

Žalovaní vo svojom vyjadrení zo dňa 18.12.2014 prostredníctvom právneho zástupcu uviedli, že v uvedenej veci ide nepochybne o spotrebiteľskú vec, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorých kogentných noriem by aplikácia Obchodného zákonníka prichádzal do úvahy len vtedy, ak by to bolo pre žalovaných ako spotrebiteľov výhodnejšie. Na podporu svojho tvrdenia poukázali na platné znenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 402/2013 zo dňa 19.6.2013, v zmysle ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva a v ďalšom citoval predmetné rozhodnutie. K podaniu žalobcu uviedli, že omeškanie dlžníka s plnením záväzku má zo zákona za následok obsahovú zmenu práv veriteľa a povinností dlžníka, respektíve ich doplnenie novými právami a povinnosťami. Omeškaním teda nastáva zo zákona zmena obsahu právneho vzťahu a to taká, že popri trvajúcej povinnosti splniť záväzok vznikajú aj nové (ďalšie) práva povinnosti bez ohľadu na to, či dlžník omeškania zavinil alebo nie. K sadzbe úrokov z omeškania poukázali na to, že slovenská právna úprava rozlišuje medzi občianskoprávnymi a obchodnými vecami s tým, že zásadný rozdiel by sa dal formulovať tak, že v občianskoprávných vzťahoch sa výška sadzby úrokov z omeškania nedá zmluvne dohodnúť, resp. zmluvné strany sa nemôžu dohodnúť na vyššej než zákonom stanovenej výške. Vykonávacím predpisom k § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z. a podľa tohto nariadenia bola výška úroku z omeškania v čase vzniku omeškania podstatne nižšia ako stanovil žalobca v úverovej zmluve. Ďalej poukázali na to, že zmluva neobsahuje správny údaj o výške RPMN, ktorý je v zmluve uvedený vo výške 6,73%, pričom ročný úrok je v zmluve uvedený vo výške 12%, pričom hodnota RPMN sa vypočítava a zo vzorca na výpočet RPMN vyplýva, že RPMN nemôže byť nižšia ako ročná úroková sadzba . Správna výška RPMN podľa internetovej kalkulačky vychádza 16,48% a tak podstatný rozdiel vo výške RPMN má ten istý dôsledok ako neuvedenie RPMN, preto je v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zák. č. 258/2001 Z. z. tento úver bezúročný a bez poplatkov. V ďalšom uviedli, že zákon o spotrebiteľských úveroch dodávateľovi explicitne ukladá uviesť výšku úroku v spotrebiteľských zmluvách a ak tomu tak nie je, nemožno od spotrebiteľa takýto úrok požadovať. Za uvedenie úrokov nie je akceptovateľné považovať takú formuláciu v zmluve, ktorá núti spotrebiteľa absolvovať zložité matematické výpočty, aby úroky zistil. Zákon popri RPMN vyžaduje pod sankciou uviesť aj úroky, ale tak, aby boli určité a bez náročných aritmetických výpočtov, k čomu citovali rozsudok Krajského údu v Prešove sp. zn. 2Co/9/2012. Na záver uviedli, že vzhľadom na uvedenú argumentáciu je predmetný úver bezúročný a bez poplatkov a žalobca tak má nárok na zaplatenie istiny poskytnutého úveru, pričom úver bol poskytnutý v sume 2.489,54 eur a žalobca predložil prehľad o úhrade sumy 2.068,99 eur a takto nedoplatená istina predstavuje sumu 420,55 eur, preto navrhli nad túto sumu žalobu zamietnuť a zároveň požiadali súd o možnosť splácať priznanú sumu v splátkach po 50 eur z dôvodu zlej finančnej situácie.

Podľa predloženého výpočtu RPMN pri výške úveru 2.489,54 eur, mesačnej splátke 66,35 eur, počte splátok 50 a počiatočnom náklade 49,79 eur RPMN predstavuje 16,48%.

Právny predchodca žalobcu (T., Q.. A..) ako veriteľ a žalovaní v 1 a 2. rade ako dlžníci uzavreli dňa 30.3.2005 úverovú zmluvu č. 85104-33834060/4900 v zmysle ust. § 497 až 507 Obchodného zákonníka. Podľa čl. II bod 1 predmetom zmluvy bolo poskytnutie spotrebného MAXIÚVER na základe písomnej žiadosti dlžníka zo dňa 22.3.2005. Veriteľ sa zaviazal poskytnúť dlžníkovi strednodobý spotrebný bezúčelový MAXIÚVER (ďalej len „úver“) podľa Obchodných podmienok T., Q..A.. pre poskytovanie spotrebných MAXIÚVEROV zo dňa 7.6.2004 (ďalej len „OP“) . V zmysle bodu 2. veriteľ sa zaviazal poskytnúť dlžníkovi úver vo výške 75.000,-Sk pri fixnej úrokovej sadzbe 12% p.a.. Uvedená výška poskytnutého úveru sa zvýšila o sumu jednorázového poplatku zo spracovanie úveru vo výške 2% zo sumy poskytnutého úveru, t.j. 1.500,-Sk. V bode 3. bolo uvedené, že ročná percentuálna miera nákladov vyčíslená na základe výšky poskytnutého úveru a a hodnoty celkových nákladov spojených s úverom je vo výške 6,73%.

V článku IV zmluvy bolo dojednané splácanie úveru s tým, že v bode 1. sa dlžník zaviazal splácať úver formou trvalého príkazu z uvedeného bežného účtu v prospech zúčtovacieho účtu pravidelne mesačnými splátkami vo výške 1.999,-Sk v členení anuitná splátka úveru (istina a úrok) 1.962,69,-Sk a poplatok za poistenie úveru 36,31,- Sk vždy k 15. dňu každého kalendárneho mesiaca, počnúc prvou splátkou dňa 15.4.2005, pričom posledná splátka je splatná ku dňu 15.5.2009. V zmysle bodu 3 ak by si veriteľ v dôsledku nedostatku peňažných prostriedkov na zúčtovacom účte nemohol inkasovať splátku úveru v uvedený deň splatnosti, veriteľ zinkasuje neuhradenú splátku istiny úveru a neuhradený poplatok za poistenie z účtu s uvedeným predčísľím úročeného úrokovou sadzbou 22% p.a., t.j. úrokom z omeškania až do dňa skutočnej úhrady.

V zmysle čl. V zmluvy Zabezpečenie úveru dlžník sa zaväzuje zabezpečiť návratnosť úveru súhlasom so zriadením poistenia úveru v Poistovni R. A., Q..A... V súvislosti so zriadením tohto poistenia dlžník prehlasuje, že sa oboznámil so Všeobecnými poisťovacími podmienkami poisťovateľa, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy a rámcovou poisťovacou zmluvou č. IST2012 a vyslovuje svoj súhlas a súhlas s poistením pre prípad pracovnej neschopnosti, plnej a trvale invalidity a smrti počas trvania úverového vzťahu s T.. Dlžník súhlasí s tým, že oprávnenou osobou na prijatie poisťovného plnenia je T..

Podľa čl. VII zmluvy Záverečné ustanovenia táto zmluva sa riadi právom platným na území Slovenskej republiky. Právne vzťahy neupravené touto zmluvou a OP sa riadia príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka. Podľa bodu 5. veriteľ podmienil vznik tejto zmluvy dohodou o celom jej obsahu. V zmysle bodu 6 neoddeliteľnou súčasťou tejto úverovej zmluvy boli OP, Všeobecné poisťovacie podmienky a dohoda o zrážkach zo mzdy. Pod bodom 7 dlžník prehlásil, že sa oboznámil so znením tejto zmluvy a OP, ich obsahu porozumel a súhlasí s ním s tým, že OP sú pre neho záväzné v aktuálnom znení, ktoré je zverejnené v priestoroch T.. Zmluva nadobudla účinnosť dňom podpísania oboma zmluvnými stranami.

Z výpisu z účtu žalovanej v 1. rade vyhotoveného právnym predchodcom žalobcu súd zistil, že dňa 30.3.2005 čerpala úver z účtu úverovej zmluvy v sume 76.500,-Sk s poplatkom 1.500,-Sk.

Upomienkami zo dňa 22.12.2005, 21.2.2006 a 26.3.2006 právny predchodca žalobcu opakovane vyzýval žalovaných na úhradu nedoplatkov vyčíslených v tej ktorej upomienke s účtovaním poplatku za upomienku v sume po 500,-Sk.

Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 18.10.2007 označeným ako oznámenie o splatnosti úveru adresovaným žalovaným týchto vyzval opätovne na zaplatenie dlžnej sumy do 28.10.2007 s tým, že po márnom uplynutí uvedenej lehoty bude žiadať okamžité splatenie celého úveru.

Listom zo dňa 30.10.2007 označeným ako vyhlásenie splatnosti úveru adresovaným žalovanej v 1. rade ako aj žalovanému v 2. rade právny predchodca žalobcu týmto oznámil, že neplnenie podmienok predmetnej úverovej zmluvy považuje za podstatné porušenie zmluvnej povinnosti a oznamuje im, že

v súlade s obsahom úverovej zmluvy nastala ku dňu 29.10.2007 splatnosť celého úveru a vyzval ich na úhradu dlžnej sumy.

Z výpis z Obchodného registra žalobcu súd zistil, že rozhodnutím valného zhromaždenia došlo k zlúčeniu so spoločnosťou ISTROBANKA, a.s., ktorá bola zrušená bez likvidácie a žalobca sa stal jej právnym nástupcom a prebral všetky jej práva a záväzky.

Podľa § 235 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku Len čo nadobudne rozhodnutie o povolení obnovy právoplatnosť, súd bez ďalšieho návrhu vec znova prejedná. Pritom prihliadne na všetko, čo vyšlo najavo ako pri pôvodnom konaní, tak aj pri prejednávaní obnovy.

Ak súd zistí, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne, zamietne uznesením návrh na jeho zmenu. Ak súd napadnuté rozhodnutie vo veci samej zmení, nové rozhodnutie nahradí pôvodné rozhodnutie. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd o náhrade trov pôvodného konania i konania o obnove (§ 235 ods. 2, ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa § 52 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka).

Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 25 ods. 1, ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak. Ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

Podľa § 2 písm. a) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1, ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Podľa § 6 ods. 3 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa platného a účinného v čase uzavretia zmluvy predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie konanie, ktoré

a) je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby,

b) môže privodiť ujmu účastníkovi obchodného vzťahu pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklostí a praxe a pri ktorom sa využíva najmä omyl, lešť, vyhrážka, výrazná nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Obdobný názor vyslovil aj Krajský súd v Prešove vo svojom uznesení zo dňa 23.4.2013 sp. zn. 4Cob/2/2013, ktorým potvrdil uznesenie o povolení obnovy konania v danej veci keď uviedol:

„V prechodných ustanoveniach Občianskeho zákonníka a to v § 879f ods. 3 sa uvádza, že spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona (prechodné ustanovenia k

právam účinným od 1.1.2004) sa musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a § 54 tohto zákona do troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Ďalej uvádza, že ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie sú dané do súladu s ustanovením § 53, § 54 a § 57 tohto zákona podľa ods. 3, sú neplatné po uplynutí troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Občianskym zákonníkom je poskytovaná ochrana spotrebiteľom a povinnosť zmluvných strán z úverových zmlúv upraviť úverové vzťahy tak, aby boli v súlade s povinnou zákonnou ochranou spotrebiteľov. V danom prípade úverová zmluva z 30.3.2005 mal byť daná do súladu s § 52 a § 53 Občianskeho zákonníka, to znamená aj zmluvné záväzky tejto úverovej zmluvy riešiť podľa Občianskeho zákonníka, resp. zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch“.

V slovenskom právnom poriadku existuje duálna právna úprava záväzkov, pričom rozlišujeme ich občianskoprávnu a obchodnoprávnu úpravu. Vzťah dvoch kódexov súkromného práva a to Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka je vzťahom *lex specialis* ku *lex generalis*, pričom použitie Občianskeho zákonníka je subsidiárne - právne vzťahy podriadené režimu Obchodného zákonníka sa budú riadiť Občianskym zákonníkom v tých otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje. V rámci obchodno-záväzkových vzťahov existuje aj skupina vzťahov, ktoré môže označiť ako fakultatívne obchodné záväzkové vzťahy, v ktorých si zmluvné strany môžu v súlade so zásadou zmluvnej voľnosti dohodnúť obchodnoprávny režim svojho záväzku (§ 262 Obchodného zákonníka).

Obchodný zákonník aplikáciu právnej úpravy inštitútu spotrebiteľských zmlúv nevylučuje, ani komplexne neupravuje osobitným spôsobom a ide o kogentné ustanovenia Občianskeho zákonníka, je nevyhnutné ju v skutkovo relevantných právnych vzťahoch aplikovať, pričom nie je relevantné či ide o relatívne obchodný záväzkový vzťah, absolútny obchodný záväzkový vzťah alebo fakultatívny obchodný záväzkový vzťah.

Právna ochrana spotrebiteľa je jednou z priorít oblastí záujmu nielen práva Európskej únie ale aj nášho právneho poriadku. Nie je prípustné, aby sa kogentné normy určené na ochranu spotrebiteľa obchádzal zvolením iného zákona, ktorý primárna nie je určený na úpravu či realizáciu spotrebiteľských vzťahov, t.j. vzťahov, ktoré vznikajú pri nákupe tovarov a poskytovaní služieb spotrebiteľom, ktorí nekonajú pri uzatváraní zmluvy v rámci svojej podnikateľskej či inej zárobkovej činnosti. Zvolenie režimu Obchodného zákonníka nie je prípustné v prípadoch tzv. typových spotrebiteľských zmlúv, keď z celého kontextu uzatvorenej zmluvy je zrejmé, že sa uzatvára v zmysle Obchodného zákonníka len preto, aby sa vylúčili právne normy určené na ochranu spotrebiteľa. Nie je ani prípustné, aby dvom spotrebiteľom v porovnateľnej situácii neboli garantované rovnaké právne prostriedky a ochrana len s ohľadom na to, dodávateľ zvolí režim iného zákona. Aj pri zmluvách uzatváraných v zmysle Obchodného zákonníka je potrebné pri realizácii či aplikácii práva postupovať podľa ustanovení o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku či osobitných právnych predpisoch ako napr. zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon o ochrane spotrebiteľa.

Na základe vyššie uvedeného súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľskú zmluvu.

Ako vyplýva z § 100 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

V zmysle § 103 Občianskeho zákonníka ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

Podľa § 111 Občianskeho zákonníka zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premlčacej doby.

V zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 01.05.2014 orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Vzhľadom na uvedené je súd povinný aj z úradnej moci prihliadať na oslabenie nároku žalobcu voči spotrebiteľovi z dôvodu jeho premlčania. Ide o procesné ustanovenie, ktoré je súd povinný aplikovať v čase rozhodovania o predmetnom nároku.

Súd má za to, že pri posudzovaní plynutia premlčacej doby v danej právnej veci je potrebné aplikovať a to vzhľadom na dohodu o plnení v splátkach § 103 Občianskeho zákonníka, pričom zročnosť splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal zročný celý dlh, tak ako to vyplýva z predloženého prehľadu žalobcom, nastala dňa 15.7.2007, pričom žaloba bola podaná na súde dňa 10.6.2010, teda pred uplynutím trojročnej premlčacej doby.

Súd vyššie citoval ustanovenie § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. V zmysle zmluvy mal byť žalovaným úver poskytnutý právny predchodcom žalobcu pri RPMN vo výške 6,73%, pričom z výpočtu predloženého právny zástupcom žalovaných ako aj vykonaného súdom pri dojednanej výške mesačnej splátky 1.999,-Sk, t.j. 66,35 eur predstavovala 16,43%. Ako vyplýva z vyššie uvedeného žalovaným bol poskytnutý úver právny predchodcom, ktorý bol rovnako ako žalobca bankou a teda žalovaní ako spotrebiteľia legitímne očakávali, že banka bude pri poskytovaní úveru postupovať voči nim s odbornou starostlivosťou ako jej to ukladá zákon o bankách. Je nepochybné, že zmluva bola vyhotovená bankou a žalovaným predložená na podpísanie ako štandardná formulárová zmluva a teda možno predpokladať, že žalovaní ako spotrebiteľia ju uzatvárali s dôverou v pravdivosť a hodnovernosť údajov, ktoré banka v zmluve v písomnej podobe uviedla. Banka však tieto očakávania žalovaných ako klientov a spotrebiteľov nenaplnila, pričom ako odborník na trhu a spoločnosť, ktorej predmetom podnikania je primárne poskytovanie úverov, musela vedieť, že údaj o výške RPMN uvedený v zmluve je nesprávny a v neprospech klientov skresľuje cenu úveru, ktorá skutočnosť musela byť zrejmá aj z formulácie bodu 3. čl. II zmluvy ako ho súd citoval vyššie, keď bolo vedené, že bola vyčíslená na základe výšky poskytnutého úveru a hodnoty celkových nákladov spojených s úverom, pričom celkovými nákladmi spojenými so spotrebiteľským úverom v zmysle § 2 písm. c) zákona č. 258/2001 Z. z. boli všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, pričom len výška dojednaného úroku z úveru ročne predstavovala 12%. Preto má súd za to, že banka ako odborník neposkytla žalovaným ako klientom objektívny údaj o výške RPMN a postupovala voči nim neodborne a teda nepostupovala pri vykonávaní bankovej činnosti s odbornou starostlivosťou tak ako je dôvodné u takéhoto subjektu predpokladať.

Súd potom uzatvára, že uvedenie nesprávneho údajov o výške RPMN je klamaním spotrebiteľa a nie je dôvod priznávať takejto praktike miernejšie dôsledky ako pri neuvedení RPMN tak ako ich predpokladá ust. § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. pri jej neuvedení a preto považoval úver poskytnutý právny predchodcom žalobcu za úver bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na uvedené sa potom súd v ďalšom nezaoberal skutočnosťami ohľadom uvedenia úrokovej sadzby a úroku ako na nich poukazovali žalovaní.

Je nepochybné, že žalovaným bol poskytnutý úver v sume 2.489,54 eur (75.000,-Sk) a uhradili celkovo sumu 2.068,99 eur, preto ich súd zaviazal na zaplatenie sumy predstavujúcej rozdiel sumy poskytnutých a všetkých žalovanými uhradených finančných prostriedkov v sume 420,55 eur.

Na úhradu istiny súd započítal aj úhrady vykonané žalovanými z titulu poistenia úveru, keďže v zmysle zmluvy suma mesačnej splátky zahŕňala aj poplatok za poistenie úveru, nakoľko súd má za to, že poistenie tak ako bolo v predmetnej úverovej zmluve dojednané nezodpovedá ustanoveniam § 788 a nasl. Občianskeho zákonníka o poistných zmluvách. Dojednania poistenia bolo súčasťou úverovej zmluvy, keď v zmysle čl. V mal byť týmto spôsobom zabezpečený poskytnutý úver. Žalobca nijako súdu nepreukázal, či skutočne došlo k dojednaniu poistenia. Žalobca taktiež nepredložil súdu žiaden iný doklad preukazujúci vznik poistenia, prípadne doklad o jeho nevzniknutí. Súd má taktiež pochybnosti o skutočnom oboznámení sa s uvedenými dokumentmi žalovaným v zmysle čl. V zmluvy, podľa ktorých žalovaní mali vyhlásiť, že v súvislosti so zriadením poistenia sa oboznámili so Všeobecnými poistnými podmienkami poisťovateľa a rámcovou poistnou zmluvou. Žalovaným ako priemerným spotrebiteľom, ktorí mali prioritne záujem na uzavretí úverovej zmluvy nemusel byť zrejmy ani význam tohto pojmu, taktiež súd poukazuje na to, že išlo zrejme o pomerne obsahovo rozsiahly dokument upravujúci vzťah medzi dvoma podnikateľskými subjektmi, poisťovňou a právnym predchodcom žalobcu. Dojednania poistenia bolo už súčasťou vopred pripravenej zmluvy žalobcom a za takého stavu možno potom s najväčšou pravdepodobnosťou predpokladať, že žalovaní sa pre poistenie nerozhodli po uzavretí úverovej zmluvy a prípadnom zvážení istého rizika, resp. vzniku poistnej udalosti, ale že prijatie už vopred naformulovaného poistenia bolo jednou z podmienok uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy, kde súd poukazuje aj na vyjadrenie oboch žalovaných, ktorí takéto dojednania alebo vedomosť o zabezpečení úveru poistením popreli. Takto žalovaným vznikla povinnosť platiť v rámci príslušnej dojednanej splátky aj časť predstavujúcu poistenie. Súd za to, že ide o dojednanie spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, preto žalovaným vykonané úhrady na túto položku v rámci splátok započítal na istinu, tak ako uviedol vyššie, aj keď žalobca v žalobe tvrdil, že poistné si uplatňuje v sume 0 eur.

Žalovaní sa s plnením svojho záväzku dostali do omeškania. Žalobca si svojou žalobou uplatňoval a aj po povolení obnovy konania zotrval na uplatňovanom úroku z omeškania vo výške 22% ročne s odkazom na ustanovenia Obchodného zákonníka. Ako už súd uviedol vyššie, daný právny vzťah medzi žalobcom a žalovanými posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu a teda je potrebné výšku úroku z omeškania posúdiť a určiť v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a jeho vykonávacích predpisov.

Tu súd opätovne odkazuje na uznesenie Krajského súdu v Prešove, ktorým potvrdil uznesenie tunajšieho súdu o povolení obnovy konania, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol.

„Ak úverový vzťah je spotrebiteľskou zmluvou, potom aj poskytovanie úveru v časti platenia úroku z úveru, resp. úrokov z omeškania, má vychádzať z platnej úpravy Občianskeho zákonníka, to znamená, že pri omeškaní dlžníka je právo na úroky z omeškania podľa § 517 ods. 1 OZ v spojení s nariadením vlády č. 87/1985 Z. z., ktorý rieši platenie úrokov z omeškania v občiansko-záväzkových vzťahoch. potom úroky z omeškania mali byť len vo výške diskontnej sadzby NBS platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného záväzku. naplatil by dojednaný úrok či úroky z omeškania z úverovej zmluvy podľa Obchodného zákonníka. To je ďalší dôvod na obnovu konania.“

Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu vzniku omeškania žalovaných výška úrokov z omeškania je dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Na základe uvedeného potom zaviazal žalovaných na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8,5% ročne z dlžnej sumy ustálenej súdom od 30.10.2007 do zaplatenia, keď ku dňu zosplatnenia celého úveru, t.j. ku dňu 30.10.2007, kedy sa žalovaní dostali do omeškania, bola výška základne úrokovej sadzby Národnej banky Slovenska 4,25 % a výška zákonného úroku z omeškania vo výške 8,50 % ročne a čo do zvyšku žalobu v časti uplatňovaného úroku z omeškania zamietol.

Berúc do úvahy osobné, sociálne a majetkové pomery žalovaných povolil im súd v súlade s ust. § 160 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia, zaplatiť sumu, na zaplatenie ktorej boli zaviazaní, v mesačných splátkach za podmienok uvedených vo výrokovej časti tohto rozsudku.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Žalobca mal úspech v časti o zaplatenie sumy 420,55 eur, čo predstavuje pri žalobcom uplatnenom nároku na zaplatenie sumy 2.118,68 eur úspech 19,85% a neúspech v pomerne 80,15%, čo predstavuje úspech žalovaných. Takto po odpočítaní úspechu žalobcu od úspechu žalovaných vznikol žalovaným nárok na náhradu trov konania v pomere 60,3 %.

V zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 235 OSP súd rozhodoval aj o trovách pôvodného konania vedeného pod sp. zn. 11Rob/101/2010 a o obnove konania pod sp. zn. 11Cb/79/2012.

Právny zástupca žalovaných v zákonom stanovenej lehote vyčíslil trovy konania pozostávajúce z trov o obnove konania a tohto konania.

O trovách právneho súd rozhodol v zmysle príslušných ustanovení vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „ vyhl.“) s tým, že v zmysle prechodných a záverečných ustanovení vyhl. posudzoval nárok na odmenu v zmysle znenia účinného v čase vykonania toho ktorého úkonu.

Trovy obnovy konania - sp. zn. 11Cb/79/2012

Odmena za jeden úkon určená podľa § 11 ods. 1 vyhl. za úkony vykonané v roku 2012 v sume 58,69 eur, pri spoločných úkonoch podľa § 13 ods. 2 vyhl. v sume 29,35 eur a za úkony vykonané v roku 2013 v sume 60,07 eur, pri spoločných úkonoch v sume 30,04 eur a režijný paušál za úkony vykonané v roku 2012 v sume 7,63 eur a v roku 2013 v sume 7,81 eur podľa § 16 ods. 3 vyhl.

výpočet trov u jedného žalovaného

a) odmena za úkony - prevzatie a príprava zastúpenia podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhl. v sume 58,69 eur a za spoločné úkony návrh na obnovu konania v sume 29,35 eur podľa § 14 ods. 1 písm. b) vyhl. a za zastúpenie na pojednávaní dňa 3.4.2013 a dňa 23.4.2013 podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhl. v sume po 30,04 eur, odmena spolu 148,12 eur

b) režijný paušál - za jeden samostatný úkon - prevzatie zastúpenia v roku 2012 - 7,63 eur, za spoločné úkony len v sume po 1, nakoľko pri spoločnom úkone patrí len jedna paušálna náhrada a právny zástupca zastupoval dvoch žalovaných, teda za návrh na obnovu v roku 2012 v sume 3,82 eur a zastúpenie na pojednávaní dňa 3.4.2013 a 23.4.2013 v sume po 3,91 eur, režijný paušál spolu 19,27 eur

c) hotové výdavky podľa § 15, § 17 vyhl.

-náhrada za stratu času na pojednávanie na KS v Prešove dňa 3.4.2013 na trase Svidník - Prešov a späť - za štyri polhodiny, jedna polhodina 13,01 eur, účtujú 1/3 v sume 17,35 eur a dňa 23.4.2013 na totožnej trase účtujú 1 26,02 eur,

- cestovné motorovým osobným vozidlom EČ PO 914BC na trase Svidník - Prešov a späť pri počte 120 km, základnej náhrade 0,183 eur/km, priemernej spotrebe 5,2l/100km a cene PHM 1,579 eur, jeden deň - 32,40 eur, za deň 3.4.2013 účtujú 1/3 v sume 10,80 eur a za deň 23.4.2013 1 v sume 16,20 eur, hotové výdavky spolu 70,37 eur

Právny zástupca je platcom DPH, potom v zmysle § 18 ods. 3 vyhl. mu patrí 20% DPH v sume 47,55 eur (20% zo sumy 237,76 eur - súčet odmeny, režijného paušálu a hotových výdavkov)

Trovy obnovy konania u jedného žalovaného predstavujú sumu 285,31 eur, teda rovnako u žalovanej v 1. rade ako aj u žalovaného v 2. rade, keďže u oboch žalovaných boli vykonané totožné samostatné a spoločné úkony a uplatnená náhrada hotových výdavkov.

Trovy konania po povolení obnovy v konaní sp. zn. 13C/200/2014.

Odmena za jeden úkon predstavuje sumu 91,28 eur podľa § 10 ods. 1 vyhl. z tarifnej hodnoty 2.118,68 eur, pri spoločných úkonoch podľa § 13 ods. 2 vyhl. v sume 45,64 eur a režijný paušál za úkon vykonaný v roku 2014 v sume po 8,04 eur a v roku 2015 v sume po 8,39 eur

výpočet trov u jedného žalovaného

a) odmena za úkony - prevzatie a príprava zastúpenia podľa § 13a ods. 1 písm. a) vyhl. v sume 91,28 eur a za spoločné úkony - zastúpenie na pojednávaní dňa 14.10.2014, 9.12.2014, a dňa 23.1.2015 podľa § 13a ods. 1 písm. d) vyhl. a za vyjadrenie vo veci zo dňa 18.12.2014 podľa § 13a ods. 1 písm. c) vyhl. v sume po 45,64 eur, odmena spolu 273,84 eur

b) režijný paušál - za jeden samostatný úkon - prevzatie zastúpenia v roku 2014 - 8,04 eur, za spoločný úkon v roku 2014 v sume 4,02 eur a za spoločný úkon v roku 2015 v sume 4,2 eur, teda len v sume po 1, nakoľko pri spoločnom úkone patrí len jedna paušálna náhrada a právny zástupca zastupoval dvoch žalovaných, teda za účasť na pojednávaní dňa 14.10.2014, 9.12.2014 a vyjadrenie z 18.12.2014 v sume po 4,02 eur a zastúpenie na pojednávaní dňa 23.1.2015 v sume 4,2 eur, režijný paušál spolu 24,30 eur

c) hotové výdavky podľa § 15, § 17 vyhl.

-náhrada za stratu času na pojednávanie na OS Vranov nad Topľou dňa 14.10.2014, 9.12.2014 a 23.1.2015 na trase Svidník - Vranov n. T. a späť - za päť polhodín, jedna polhodina v roku 2014 13,40 eur, účtujú 1/2 v sume 33,50 eur za deň 14.10.2014 a 9.12.2014 a dňa 23.1.2015 pri účtovaní 1 a náhrade za polhodinu v sume 13,98 eur v roku 2015 v sume 34,95 eur na totožnej trase,

- cestovné motorovým osobným vozidlom EČ PO 914BC na trase Svidník - Vranov nad Topľou a späť pri počte 130 km, základnej náhrade 0,183 eur/km, priemernej spotrebe 5,2l/100km a cene PHM 1,519 eur, jeden deň - 35,10 eur, účtujú v 1 v sume 17,55 eur a cestovné osobným EČ PO 020 DO na trase Svidník - Vranov n. T. a späť pri počte 130 km, základnej náhrade 0,183 eur/km, priemernej spotrebe 6,1 l/100km a cene PHM 1,434 eur dňa 9.12.2014 a 1,545 eur, deň 9.12.2014 - 36,40 eur a v 1 v sume 18,20 eur a za deň 23.1.2015 v sume 37,70 eur a v 1 v sume 18,85 eur, hotové výdavky spolu 156,55 eur

Právny zástupca je platcom DPH, potom v zmysle § 18 ods. 3 vyhl. mu patrí 20% DPH v sume 90,94 eur (20% zo sumy 454,69 eur - súčet odmeny, režijného paušálu a hotových výdavkov)

Trovy konania v tejto veci u jedného žalovaného predstavujú sumu 545,63 eur, teda rovnako u žalovanej v 1. rade ako aj u žalovaného v 2. rade, keďže u oboch žalovaných boli vykonané totožné samostatné a spoločné úkony a uplatnená náhrada hotových výdavkov.

Právny zástupca žalovaných vo vyčíslení trov konania žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na úhradu trov obnovy konania v celom rozsahu a trov základného konania podľa pomeru úspechu v pomere 60,3%. Súd má však za to, že ak súd rozhoduje v zmysle § 235 OSP o náhrade trov pôvodného konania i konania o obnove, pričom toto rozhodnutie súdu nahradí pôvodné rozhodnutie, je potrebné podľa predmetné ustanovenia, podľa ktorého súd v danej veci rozhodol o trovách konania, v tomto prípade § 142 ods. 2 OSP, rozhodnúť nielen o trovách základného konania ale aj o trovách konania o obnove, preto ak trovy obnovy konania a konania v tejto veci spolu u jedného žalovaného predstavujú sumu 830,94 eur (545,63 + 285,31), vznikol každému zo žalovaných voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v pomere 60,3%, čo predstavuje u jedného žalovaného sumu 501,06 eur a spolu sumu 1002,12 eur.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.